

Küçük Aye-Aye

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Aye-Aye

Aysel Banu YAVUZAL

Derin, karanlık gece ormanında, ay ışığının yapraklar üzerinde dans ettiği yerde, küçük bir aye-aye yaşırdı. Tüyleri dağınık ve kahverengi, kehribar gözleri kocaman ve yuvarlak, kulakları ise yarasa kanadı kadar büyüktü. Ağaçlara tıkladmak için uzun, ince bir orta parmağı ve soru işareti gibi kıvrılan gür bir kuyruğu vardı. Küçük aye-aye meraklı ve nazikti ama ah, ne kadar da yalnızdı.

Her gece aye-aye, içinde bir ateş böceği parlayan küçük, örme bir yaprak çanta taşırdı. Kemikli parmağıyla ağaç gövdelerine tıklattır, yiyecek böcekleri dinlerdi. 'Merhaba, orman,' diye fısıldardı. 'Uyanık olan var mı?' Ama diğer hayvanlar onun tuhaf parmaklarını ve kocaman kulaklarını görünce saklanırdı. Aye-aye iç çeker ve ateş böceğini izleyerek gecenin derinliklerine giderdi.

Bir akşam, yumuşak gri-kahverengi tüyleri ve kırmızı meyve kolyesi olan minik bir fare lemuru bir eğrelti otunun arkasından baktı. Kocaman kara gözleri ve sivri bir burnu vardı. Aye-ayenin uzun kemikli parmağını görünce, 'Ay! Korkunç görünüyorsun!' diye ciyakladı. Aye-ayenin büyük kulakları sarktı. 'Korkunç değilim,' dedi yumuşak bir sesle. 'Sadece farklıyım.'

Fare lemuru biraz cesur hissetti. 'Özür dilerim,' dedi. 'Ben küçük ve çeviğim ama bilmediğim şeylerden korkarım.' Aye-aye gülümsedi. 'Ben de yalnız kalıyorum çünkü başkaları benden korkuyor.' Çantadaki ateş böceği daha parlak yandı, sanki 'Arkadaş olun!' der gibiydi. Fare lemuru artık merakla daha da yaklaştı.

Tam o sırada, uzakta bir ateş böceği sürüsü, bir yere giden minik yıldızlar gibi yanıp söndü. 'Bak!' diye bağırdı aye-aye. 'Bize bir yol gösteriyorlar!' Fare lemurunun kara gözleri parladı. 'Takip edelim mi?' diye sordu. Aye-aye başını salladı, büyük kulakları dikleştirdi. 'Birlikte mi?' 'Birlikte,' dedi fare lemuru. Ve hızlı ve sessizce yola koyuldular.

Ateş böceklerini eğretili otlarının arasından ve köklerin üzerinden takip ettiler. Aye-aye uzun parmağıyla ağaçlara tıkladıp en güvenli yolu buldu. Fare lemuru bir daldan diğerine yaprak gibi hafifçe atladı. 'O parmağınla çok akıllısın!' dedi fare lemuru. 'Sen de minik bir lemur için cesursun,' dedi aye-aye. Ay ışığında birbirlerine gülümsediler.

Ateş böcekleri, kovuđu o kadar karanlık olan devasa yaşı bir ağacın yanında durdu ki, bir sır gibi görünüyordu. 'Neredeyiz?' diye fısıldadı fare lemuru. Aye-aye gövdeye tıklattı. 'Şşşt,' dedi. 'Duyuyorum... sayfa çevrilme sesi?' İçeri adım attı ve fare lemuru, minik kalbi güm-güm-güm atarak hemen arkasından girdi.

Kovuk ağacın içinde gizli bir kütüphane vardı! Her köşe kitaplarla doluydu ve yumuşak yosunlar rahat koltuklar oluşturuyordu. Benekli tüyleri, yuvarlak gözlükleri ve yeşil atkısı olan yaşlı bir baykuş bir kitaptan başını kaldırdı. 'Hoş geldiniz, küçükler,' diye öttü. 'Ben kütüphaneciyim. Burayı pek az kişi bulur.' Aye-ayenin gözleri hayretle kocaman açıldı.

Baykuş fare lemuruna gülümsedi. 'Görüyorum ki aye-ayemizle tanışmışsın,' dedi. 'Uzun parmağının ağaçlara mesaj tıklatabildiğini biliyor muydun? Ve büyük kulaklarının bir böceğin esneyişini duyabildiğini?' Fare lemuru aye-ayeye yeni gözlerle baktı. 'Gerçekten mi?' dedi. 'Bu harika!' Aye-aye tüylerinin altında kızardı.

Baykuş onlara yıldızlar, tohumlar ve şarkılar hakkında kitaplar gösterdi. Fare lemuru bir aye-aye resmini işaret etti. 'Bu sensin!' dedi. 'Sen özelsin.' Aye-ayenin kalbi ısındı. 'Sen de çevik ve cesursun,' dedi. Yosunlu bir mindere birlikte oturup ateş böceği ışığında kitap okudular ve kütüphane yuva gibi hissettirdi.

Fare lemuru aye-ayeye döndü. 'Senden korktuğum için özür dilerim,' dedi. 'Parmakların ve kulakların tuhaf değil— harikalar.' Aye-aye gülümsedi. 'Beni görecek kadar cesur olduğun için teşekkür ederim.' Yaşlı baykuş başını salladı. 'Saygı, birbirimize verdiğimiz bir armağandır,' dedi nazikçe. 'Yabancıları arkadaş yapar.'

O geceden sonra iki arkadaş sık sık buluştu. Ateş böceklerini gizli kütüphaneye kadar takip ettiler ve baykuşa kitapları düzenlemede yardım ettiler. Fare lemuru ağaçlara mesaj tıkladı, aye-aye ise lemur gibi atlamayı öğrendi. Gece ormanı daha az karanlık ve çok daha nazik hissettirdi. Ve küçük aye-aye bir daha asla yalnız kalmadı.

Bir akşam, genç bir sincap aye-ayenin uzun parmağını gördü ve soluğu kesildi. Kaçamadan fare lemuru, 'Korkma!' dedi. 'Bu benim arkadaşım. Akıllı ve nazık.' Sincap daha dikkatli baktı ve aye-ayenin nazık kehribar gözlerini gördü. 'Ay,' dedi. 'Özür dilerim.' Ve aye-aye gülümsedi, çünkü saygının büyüyebileceğini biliyordu.

Baykuş onlara 'Dostlar Ormanı' adlı özel bir kitap verdi. 'Birlikte okuyun,' dedi. Böylece aye-aye ve fare lemuru yıldızların altında oturup kitabı paylaştılar ve ateş böcekleri etraflarında dans etti. 'Sıra dışı görünüşler saygıyı hak eder,' diye okudu fare lemuru. 'Ve dostluk en güzel maceradır,' diye ekledi aye-aye.

Ve böylece, gece ormanında, büyük kulaklı ve tuhaf parmaklı küçük aye-aye gerçek bir arkadaş buldu. Hâlâ ateş böceklerini gizli kütüphaneye kadar takip ediyorlar, orada yaşlı baykuş çay koyup hikâyeler anlatıyor. Orman farklı yaratıklarla dolu ve her biri özel. Aye-ayenin kalbi dolu ve ateş böceği parlak parlıyor.

Eğer bir gün gece ormanında dolaşırsan ve parlayan bir ateş böceği görürsen, onu takip et. Gizli bir kütüphane ve seni karşılayacak iki arkadaş bulabilirsin. Ve unutma: uzun ince bir parmak, büyük yuvarlak kulaklar ya da minik kırmızı bir meyve kolyesi—bunlar tuhaf değil. Bunlar harika. Çünkü her yaratık saygıyı ve geceyi paylaşacak bir arkadaşı hak eder.